

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Lauantai 8.7.2017
Iltaseurat klo 18.30
Pentti Simojoki

Seuroissa, kotiseuroissa, on vanhastaan ollut sellainen käytäntö, että kukin puhuja puhuu istualtaan juuri siltä paikalta, missä sattuu seuroissa istumaan. Niin näissäkin iltaseuroissa. Tuolta juhlakentän takaosasta. korkean, myrskyissä katkenneen, mutta uuteen kasvuun lähteneen, haaroittuneen kuusen juurelta, hautakiveltä, kuulemme: "Ovat näköjään ottaneet juhlatunnuksen 'Uudistat armollasi' minun virrestäni, sen viimeisestä säkeistöstä. Minä veisasin sitä kyllä hiukan toisilla sanoilla näin: 'Sinä paljon suurii suruja. / Mun annat täällä maistaa: / Waan kun läsn' olen kuolloa, / Suot elon uuden paistaa; / Ain pelastat ja uudistat Mun kuolleen toivon jälleen; / Jost' mielellän' ja kielellän' / Tuon kiitoksen ain' sullen.'"

Uudistat armollasi. Uudistat mun kuolleen toivon jälleen. Tässä on kysymys, ei vähemmästä kuin kuolleen toivon uudistamisesta. Eiköhän suurimpia suruja ole se, jos toivokin on kuollut. Jos en jaksa elämältä enää mitään toivoa. Ilman toivoa ei ole elämää, kuten kuulemme radion kuuluttajankin ilmoittavan tässä toivon heinäkuussa.

Uudistat mun kuolleen toivon. Siinä ei sanota: Herätät, elvytät mun kuolleen toivon jälleen. Ei, vaan pelastat ja uudistat mun kuolleen toivon. Annat kokonaan uuden toivon. Tämän uudistetun toivon sisällön voi ilmaista yhdellä sanalla: Kristus. Kristus itse, ei vain sanoma hänestä vaan Kristus, elävänä Vapahtajana, Armahtajana, Kristus sinussa, minussa. Apostoli Paavalin sanoin: "Kristus teissä, kirkkauden toivo." (Kol.1:27). Paavalin kanssa saan sanoa: "Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa." (Gal.2:20) En jää suremaan kuollutta toivoani. En lähde sitä väkisin uudestaan herättelemään. Hän, Kristus, on minun uusi toivoni.

Moni meistä, niin Aholansaaren rippikoulunuorista kuin meistä iäkkäämmistä, kertoo: Minun virteni on virsi, jossa veisaan: "Mua auta Herra! Mä toivon vaan vaikk' ei ois toivoa ollenkaan" Tässäkin on kysymys kuolleesta toivosta. Mutta tässäkin en pakota itseäni toivomaan vastoin sitä, minkä sisimmässäni tunnen todeksi. Hän, joka minussa toivoo, on Kristus itse. "Mua auta, Herra!" Ole sinä itse minussa minun toivoni. Siksi veisaan: "Mä toivon vaan, vaikk' ei ois toivoa ollenkaan."

Kristus sinussa, Kristus minussa. Tämä oli myös apostoli Paavalin savolaiselle, nilsiäläiselle kaimalle Ukko-Paavolle kaiken a ja o. Sitä hän neuvoi joka päivä muistamaan, siitä kiinnipitämään.

Miten Kristus elää minussa? Miten tämä tapahtuu, siihen Paaval Ruotsalainen, kuten hän usein merkitsee itsensä kirjeen allekirjoittajaksi, opastaa meitä, niin kuin hän kerran neuvoi kuopiolaista pappisystävänsä kirjeessään näin: "Niin kuin tiedät Pyhästä Raamatusta, niin harjoita nyt sisällistä tykökäymistä sen ristiinnaulitun Vapahtajan kanssa, joka on sinun aivussas ja ymmärryksessäs." Joka on sinun aivussas ja ymmärryksessäs. Kun luet Raamattuasi, saat sieltä tietoa Jeesuksesta, ristiinnaulitusta Vapahtajasta, tietoa siitä mitä hän on sanonut, mitä tehnyt, mitä hänen kuolemansa merkitsee. Näin tehdessäsi sinun aivoissasi

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

ja ymmärryksessä ei ole vain tietoa Kristuksesta. Siellä on Kristus itse, ristiinnaulittu, kuolleista herätetty Kristus elävänä Vapahtajana. Päivän ohi kiitävänä hetkinä tai hiljaisuuden rauhassa, kun ajattelet ja muistat häntä, että Kristus on sinun Vapahtajasi, sinun toivosi, aivossasi ja ymmärryksessä ei ole vain ajatuksia hänestä. Hän itse on siellä. Suhde häneen on silloin sisälläsi tapahtuva sisällisen tykökäymisen, kanssakäymisen, persoonallinen minä–sinä-suhde. Hiljainen huokaus hänen puoleensa jo avaa tuon suhteen. Ja jos et jaksa sitä itse tehdä, hän itse avaa sen. Siksi ei kannata tyytyä, kuten Paavo toteaa, aivouskoon, pelkkään uskonasioiden ajatteluun ja pohdiskeluun, uskonoppeihin, toki oikea tieto on tärkeää, mutta siihen ei kannata tyytyä, pysähtyä, kun vastassa on paljon enemmän kuin vain sana, tieto Kristuksesta, vastassa kumppanina on elävä persoona, Kristus. Harjoittamalla sisällistä kanssakäymistä hänen kanssaan, pääset ”likisimpään yhdistykseen Kristuksen kanssa”, kuten Paavo sattuvasti sanoo. Kristus täyttää sinut kokonaan. Olet hänessä, hän sinussa. Tunnetasolla Paavo koki sen ajoittain kuin välähdyksinä, oivalluksina, armon vilauksina. Hän kuuli Kristuksen kysyvän häneltä: ”Mikä hätänä?” Mikä sinulla on hätänä, kun minä olen sinun kanssasi, sinussa, silloinkin, kun oma uskosi ja toivosi on kuollut, kun et tunne minua eikä sinusta tunnu miltään.

Tälle minä syntinen – sinä syntisten Armahtaja -suhteelle on ominaista, että omalta puoleltamme asetamme sille helposti omia ehtojamme, odotuksiamme, aikatauluja ja kärsimättömyyden vaatimuksia: ”Nyt minut säästä, en irti päästä, käy siunaamaan.” Kun en kuitenkaan säästy elämän kolhuilta ja vastoinkäymisiltä, suuriltakaan suruilta, joita Herra antaa minun maistaa, kun kaikki ei tapahdukaan omien toiveideni mukaisesti tässä ja nyt, ajattelen helposti, kannattaako tätä suhdetta enää jatkaa. Vaivun kuolleen toivoni valtaan.

Mutta suhteen toinen osapuoli, Kristus meissä ei jätä. ”Aina pelastat ja uudistat mun kuolleen toivon jälleen.” ”Aina ja jälleen”. Kun me malttamattomia sorrumme aina uudestaan kuolleen toivon valtaan, Herra itse aina pelastaa ja jälleen uudistaa, antaa uuden toivon kuolleen toivon tilalle. Tiedän, että näin tapahtuu, kun hänen aikansa on, ennemmin tai myöhemmin, vaikka joutuisin odottamaan pitkiäkin aikoja, vaikka joutuisin maistamaan suuriakin suruja. Kunhan vain pysyttelen tuossa sisällisen kanssakäymisen suhteessa. Sinä minussa, minä sinussa. Siksi veisaan, jopa uhmakkaasti, virren tekijän ja kirkkomme virsikirjan sanoin: ”En päästä sua, ennen kuin mua käyt siunaamaan”.